

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agencia Națională de
Administrare Fiscală

Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor

Acenția Națională de Administrare Fiscală

Str. Apolodor nr.17
Sector 5 , București,
CP 050741
Tel : +021 319 97 54
Fax : +021 336.85.48
e-mail:Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA NR. 314/ 2014

privind soluționarea contestației depusă de
S.C .X. SRL – în insolvență, din .X., jud.X.

înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul
Agenției Naționale de Administrare Fiscală sub nr.921266/04.09.2014

Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul
Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de
Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. prin adresa nr..X./2014,
înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub
nr.x/01.09.2014, asupra contestației formulate de **S.C. .X. SRL – în
insolvență**, înregistrată la ORC sub nr.J.X., CUI .X., cu sediul social în
.X., str..X., nr..X., jud..X., reprezentată de .X. SPRL .X. conform Sentinței
nr..X./2011 pronunțată de Tribunalul .X., aflată în copie la dosarul cauzei.

Societatea contestă *Decizia de impunere privind obligațiile fiscale
suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./2014*, emisă în
baza *Raportului de inspecție fiscală nr.X./2014* încheiat de organele de
inspecție fiscală din cadrul Administrației județene a finanțelor publice
.X., pentru suma totală de .X. lei reprezentând:

- .X. lei TVA;
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente TVA;
- .X. lei penalități de întârziere aferente TVA;
- .X. lei impozit pe profit;
- .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente impozitului pe
profit;
- .X. lei penalități de întârziere aferente impozitului pe profit.

Totodată, societatea contestă și *Decizia privind nemodificarea
bazei de impunere nr..X./2014* emisă de AJFP .X..

Față de data comunicării actului administrativ fiscal contestat,
respectiv .X./2014, așa cum reiese din confirmarea de primire aflată în
copie la dosarul cauzei, contestația a fost depusă în termenul prevăzut
de art.207 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de

procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv la data de .X./2014, conform ștampilei poștei aplicată pe plicul de transmitere a contestației aflat în original la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art.207, alin.(1) și art.209, alin.(1), lit.c) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data depunerii contestației, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să soluționeze contestația formulată de **S.C. .X. SRL – în insolvență**.

I. S.C .X. SRL prin lichidator judiciar .X. SPRL .X. contestă Decizia de impunere nr..X./2014 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./2014 solicitând admiterea acesteia și anularea actelor atacate pentru următoarele motive:

Organele de inspecție fiscală menționează faptul că persoana care asigură administrarea activității contribuabilului este .X. SPRL .X., data împuternicirii fiind .X./2011, reținere considerată eronată de către societatea contestatoare atât sub aspectul deschiderii procedurii (data deschiderii procedurii generale de insolvență fiind .X./2011) cât și sub aspectul drepturilor și obligațiilor participanților la procedura insolvenței.

Contestatarea arată faptul că anterior datei de .X./2011, .X. SPRL .X. nu avea nici o calitate în raport de S.C .X. SRL, fiind terț față de aceasta.

Totodată se învederează faptul că prin Încheierea de ședință din data .X./2011 pronunțată de Tribunalul .X. nu s-a dispus și ridicarea dreptului de administrare al S.C .X. SRL, debitoarea intrând în procedura generală de insolvență, actele de administrare necesare fiind în sarcina administratorului special.

De asemenea, contestatarea consideră că raportul de inspecție fiscală conține și o altă confuzie și anume aceea că din moment ce controlul a vizat perioada .X./2008 -.X./2010 atunci trebuie trecute drept persoane responsabile, persoanele din cadrul S.C .X. SRL cărora le revenea obligația administrării societății și conducerii contabilității în acea perioadă.

Astfel, reținerile organelor de inspecție fiscală creează confuzii întrucât nici administratorul judiciar și nici lichidatorul judiciar nu numai că nu aveau cum să administreze sau să răspundă de contabilitatea S.C .X. SRL pentru o perioadă în care era terț față de aceasta dar nu puteau răspunde nici pentru arhiva societății debitoare întrucât nu le-au fost

predate documentele financiar-contabile și evidența contabilă, aspect reținut și în cuprinsul raportului de inspecție fiscală.

De asemenea, în cuprinsul contestației se arată că raportul de inspecție fiscală conține anumite inadvertențe cu privire la perioada efectuării controlului și data de efectuare a controlului în sensul că pe prima pagină a raportului se menționează că ordinul de serviciu este nr..X./2014 în timp ce data raportului este .X./2014 iar pe pagina a doua a raportului de inspecție fiscală se menționează faptul că perioada în care s-a desfășurat inspecția este .X./2011-.X./2014, cu perioadă de suspendare a inspecției fiscale .X./2011-.X./2014.

În ceea ce privește modalitatea de calcul a obligațiilor suplimentare stabilite în sarcina sa, contestatara invocă prevederile art.1 și 2 din O.U.G nr.16/2001, republicată din care rezultă în mod clar că obiectul acesteia îl constituie reglementarea activităților de gestionare a grupelor de deșeuri industriale reciclabile or, în raportul de inspecție fiscală nu este menționat nicăieri faptul că S.C .X. SRL nu ar fi deținut autorizație de mediu.

În situația în care furnizorii S.C .X. SRL nu ar fi deținut autorizație de mediu, organele de inspecție fiscală ar fi trebuit să aplice dispozițiile art.13 din respectivul act normativ.

De asemenea, contestatara arată că deciziile Curții Europene de Justiție invocate în cuprinsul raportului de inspecție fiscală sunt interpretate în mod eronat deoarece Curtea Europeană a reconfirmat jurisprudența constantă în domeniu și anume aceea că persoana de drept privat trebuie să beneficieze de prezumția de bună – credință, organelor fiscale revenindu-le sarcina să demonstreze că aceasta, cu intenție, a luat parte la un mecanism fraudulos, pe baza administrării unor probe obiective.

II. Urmare inspecției fiscale efectuate de organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X., s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr..X./2014 în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere nr..X./2014 constatându-se următoarele:

În ceea ce privește **impozitul pe profit și taxa pe valoarea adăugată**, perioada verificată este .X./2008 -.X./2010.

Referitor la impozitul pe profit, pentru anul 2008 organele de inspecție fiscală au constatat că suma de .X. lei reprezentând cheltuieli nedeductibile fiscal reprezintă cheltuieli de aprovizionare efectuate de S.C .X. SRL de la furnizori care prin comportamentul fiscal neadecvat

demonstrează că marfa care figurează ca fiind achiziționată pe facturi nu a avut proveniență legală și facturile pe care sunt menționați furnizorii în cauză nu îndeplinesc condițiile legale pentru a avea calitatea de document justificativ.

Prin urmare, în temeiul art.19 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, a fost stabilit în sarcina societății contestată, aferent anului 2008, impozit pe profit în sumă de .X. lei.

Pentru aceleași considerente, organele de inspecție fiscală au constatat că suma de .X. lei, aferentă anului 2009, reprezintă cheltuieli nedeductibile fiscal, astfel încât au diminuat pierderea fiscală înregistrată de societate cu suma de .X. lei și au stabilit obligație fiscală suplimentară de natura impozitului pe profit în cuantum de .X. lei.

Totodată, pentru aceleași motive și în baza aceluiași dispoziții legale, a fost considerată nedeductibilă fiscal suma de .X. lei aferentă anului 2010 fapt pentru care a fost diminuată cu suma de .X. lei pierderea fiscală înregistrată de societate și s-a stabilit în sarcina societății impozit pe profit suplimentar în cuantum de .X. lei.

În baza aceluiași constatări de la capitolul impozit pe profit organele de inspecție fiscală au procedat la corectarea TVA deductibilă înregistrată în perioada supusă inspecției fiscale, în sensul diminuării acesteia cu suma de .X. lei aferentă anului 2008, cu suma de .X. lei aferentă anului 2009 și cu suma de .X. lei aferentă anului 2010 reprezentând TVA pentru care S.C .X. SRL nu avea drept de deducere în temeiul art.145 alin.2 lit.a și art.145 alin.8 lit.a și b din Lgea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Pe baza celor constatate s-au stabilit în sarcina S.C .X. SRL obligații suplimentare de plată în sumă de **.X. lei** reprezentând TVA în sumă de **.X. lei**, dobânzi/majorări de întârziere aferente TVA în sumă de **.X. lei**, penalități de întârziere aferente TVA în sumă de **.X. lei**, impozit pe profit în sumă de **.X. lei**, dobânzi/majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de **.X. lei** și penalități de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de **.X. lei**.

Organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. au constatat nemodificarea bazei de impunere în ceea ce privește contribuția de asigurări sociale datorată de angajator, contribuția individuală de asigurări sociale reținută de la asigurați, contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator, contribuția de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați, contribuția angajatorilor la Fondul de garantare pentru plata

creanțelor salariale, contribuția pentru asigurări de sănătate datorată de angajator, contribuția pentru asigurări de sănătate reținută de la asigurați, contribuții pentru concedii și indemnizații de la persoane juridice sau fizice, impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor, impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice motiv pentru care au emis Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr..X./2014.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative în vigoare în perioada verificată, se rețin următoarele:

1.În ceea ce privește contestația formulată împotriva *Deciziei de privind nemodificarea bazei de impunere nr..X./2014*, cauza supusă soluționării este dacă Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală are competența materială de a soluționa acest capăt de cerere, în condițiile în care obiectul contestației nu îl constituie diferențe de obligații în cuantum de 5 milioane sau mai mare, iar actul administrativ fiscal nu a fost emis de organe centrale cu atribuții de inspecție fiscală.

În fapt, urmare verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. au constatat nemodificarea bazei de impunere în ceea ce privește contribuția de asigurări sociale datorată de angajator, contribuția individuală de asigurări sociale reținută de la asigurați, contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale datorată de angajator, contribuția de asigurări pentru șomaj reținută de la asigurați, contribuția angajatorilor la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, contribuția pentru asigurări de sănătate datorată de angajator, contribuția pentru asigurări de sănătate reținută de la asigurați, contribuții pentru concedii și indemnizații de la persoane juridice sau fizice, impozitul pe veniturile din salarii și asimilate salariilor, impozit pe veniturile din dividende distribuite persoanelor fizice motiv pentru care au emis Decizia privind nemodificarea bazei de impunerenr..X./2014.

În drept, sunt aplicabile prevederile art.205 alin.1 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

„(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.”

Coroborate cu prevederile art.206 alin.2 din același act normativ:

“Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal.”

În ceea ce privește competența de soluționare a contestațiilor, potrivit prevederilor art.209 alin.1 lit.a și c din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

“(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare se soluționează de către:

a) structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de până la 5 milioane lei, precum și pentru contestațiile îndreptate împotriva deciziilor de reverificare, cu excepția celor emise de organele centrale de inspecție/control;(...)

c) Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesoriiile acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de 5 milioane lei sau mai mare, pentru contestațiile formulate de marii contribuabili, precum și cele formulate împotriva actelor enumerate în prezentul articol, emise de organele centrale de inspecție/control, indiferent de cuantum.

Astfel, potrivit acestor prevederi legale, Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală soluționează contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de

impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesoriile acestora, precum și măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de 5 milioane lei sau mai mare, contestațiile formulate de marii contribuabili, precum și cele formulate împotriva actelor administrative mai sus menționate, emise de organele centrale de inspecție/control, indiferent de cuantum.

Totodată, potrivit art.88 lit.e) din O.G nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

“Sunt asimilate deciziilor de impunere și următoarele acte administrative fiscale:

e)deciziile privind nemodificarea bazei de impunere.”,

iar potrivit art.109 alin.(3) lit.b) din același act normativ:

„Raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii:

b) deciziei de nemodificare a bazei de impunere, dacă nu se constată diferențe de obligații fiscale.”

De asemenea, potrivit prevederilor stipulate la alin.1 și alin.2 din Anexa 2 Instrucțiuni de completare a formularului *"Decizie privind nemodificarea bazei de impunere"* la OPANAF nr.1024/2013 pentru aprobarea formularului *"Decizie privind nemodificarea bazei de impunere"*, cu modificările și completările ulterioare:

(1) Formularul "Decizie privind nemodificarea bazei de impunere" reprezintă actul administrativ fiscal emis de organele de inspecție fiscală în aplicarea prevederilor legale pentru comunicarea rezultatelor inspecțiilor fiscale, conform Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

(.2) Formularul "Decizie privind nemodificarea bazei de impunere" se va completa la finalizarea unei inspecții fiscale generale sau parțiale și va cuprinde obligațiile fiscale pentru care s-a stabilit că baza de impunere nu se modifică, iar creanța fiscală a fost corect determinată.”

Așadar, în conformitate cu aceste prevederi legale, în situația în care nu se constată diferențe de obligații fiscale, respectiv se stabilește că baza de impunere a obligațiilor fiscale nu se modifică, creanța fiscală fiind corect determinată, se emite, în baza raportului de inspecție fiscală, decizia privind nemodificarea bazei de impunere, act administrativ fiscal asimilat deciziei de impunere.

Prin urmare, având în vedere dispozițiile legale citate mai sus, faptul că obiectul contestației nu îl constituie diferențe de obligații fiscale în cuantum de 5 milioane sau mai mare, și ținând totodată cont că Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr..X./2014 nu a fost emisă de organe centrale cu atribuții de inspecție fiscală, se reține că **Direcția generală de soluționare a contestațiilor nu are competența de a soluționa contestația îndreptată împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr..X./2014**, aceasta intrând în competența structurii specializate de soluționare a contestațiilor din cadrul Direcției generale regionale a finanțelor publice în a cărei rază teritorială își are domiciliul fiscal contestatarul, în conformitate cu prevederile mai sus citate.

În consecință, pentru capătul de cerere privind Decizia privind nemodificarea bazei de impunere nr..X./2014, dosarul contestației formulate de **S.C. .X. SRL** va fi transmis spre competență soluționare structurii specializate din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X..

2. În ceea ce privește suma de **.X. lei** reprezentând TVA în sumă de **.X. lei**, dobânzi/majorări de întârziere aferente TVA în sumă de **.X. lei**, penalități de întârziere aferente TVA în sumă de **.X. lei**, impozit pe profit în sumă de **.X. lei**, dobânzi/majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de **.X. lei** și penalități de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de **.X. lei**,

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor se poate pronunța asupra contestației formulate de SC .X. SRL în condițiile în care aceasta nu prezintă motivele de fapt și de drept pe care își întemeiază contestația pentru aceste capete de cerere și nu depune niciun document în susținerea cauzei, prin care să infirme constatările organelor de inspecție fiscală.

În fapt, prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./2014 au fost stabilite în sarcina SC .X. SRL obligații fiscale în sumă totală de **.X. lei** reprezentând taxa pe valoarea adăugată, impozit pe profit și accesorii aferente acestora.

SC .X. SRL a contestat în totalitate obligațiile fiscale stabilite prin Decizia de impunere nr..X./2014, fără a prezenta motivele de fapt și de drept pentru care înțelege să conteste obligațiile fiscale reprezentând taxa pe valoarea adăugată, impozit pe profit și accesoriile aferente și fără a depune niciun document în susținerea cauzei.

Singurele argumente ale societății contestate sunt legate de faptul că până la data de .X./2011, dată la care Tribunalul .X. a dispus deschiderea procedurii generale de insolvență împotriva debitoarei S.C .X. SRL, .X. SPRL fiind desemnată administrator judiciar, aceasta nu avea nici o calitate în raport cu debitoarea, neputând să administreze sau să răspundă de contabilitatea acesteia pentru perioada controlată.

De asemenea, în ceea ce privește modalitatea de calcul a obligațiilor fiscale suplimentare, societatea arată că prevederile O.U.G nr.16/2001 trebuiau aplicate furnizorilor S.C .X. SRL și nu direct acesteia.

În drept, sunt incidente dispozițiile art.206 alin.1 lit.c) și lit.d) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare care prevăd :

“ Contestația se formulează în scris și va cuprinde :

c) motivele de fapt și de drept ,

d) dovezile pe care se întemeiază contestația ”.

Totodată în speță sunt incidente și prevederile pct.11.1 lit.b) din OPANAF nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, potrivit căroră :

“Contestația poate fi respinsă ca [...] nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supusă soluționării”,

coroborate cu prevederile pct. 2.5 din același act normativ, potrivit căroră :

„Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv ”.

Se reține faptul că societatea contestatoare deși contestă în totalitate obligațiile suplimentare stabilite în sarcina sa prin Decizia de impunere nr..X./2014 nu aduce argumente referitoare la fondul cauzei și nu prezintă documente din care să rezulte o altă situație decât cea constatată de către organele de inspecție fiscală, limitându-se la prezentarea în mod succint a unor rețineri ale organelor de inspecție

fiscală legate de lichidatorul judiciar .X. SPRL, rețineri care, în opinia contestatoarei, creează confuzii, fără însă să înțeleagă să-și argumenteze în fapt și în drept susținerea și să depună dovezile pe care se întemeiază. Astfel, contestatara nu a combătut prevederile legale pe care organele de inspecție fiscală și-au întemeiat impunerea și nici nu a prezentat documente justificative întocmite în conformitate cu prevederile legale invocate de către echipa de inspecție fiscală în raportul de inspecție fiscală care a stat la baza deciziei de impunere contestată, prin care să infirme constatările acestora.

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art.249 și art.250 din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„ART. 249

Sarcina probei

Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

ART. 250

Obiectul probei și mijloacele de probă

Dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri, martori, prezumții, mărturisirea uneia dintre părți, făcută din proprie inițiativă sau obținută la interogatoriu, prin expertiză, prin mijloacele materiale de probă, prin cercetarea la fața locului sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege”.

precum și de art.65, alin.(1) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„ART. 65

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune, una naturală și de o implacabilă logică juridică, este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție

în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Având în vedere considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție din Decizia nr. X./2010, se reține că “motivarea contestației în procedura administrativă se poate face, sub sancțiunea decăderii, în termenul de 30 de zile în care se putea formula și contestația administrativă, iar nedepunerea motivelor în acest termen duce la respingerea contestației ca nemotivată”.

În ceea ce privește argumentul potrivit căruia până la data de X./2011, dată la care Tribunalul X. a dispus deschiderea procedurii generale de insolvență împotriva debitoarei S.C X. SRL, X. SPRL fiind desemnată administrator judiciar, aceasta nu avea nici o calitate în raport cu debitoarea, neputând să administreze sau să răspundă de contabilitatea acesteia pentru perioada controlată, acesta nu poate fi reținut în soluționarea favorabilă a contestației având în vedere următoarele:

Art.20 alin.1 lit.f din Legea nr.85/2006 privind procedura insolvenței (invocată în cuprinsul contestației) prevede:

“(1) Principalele atribuții ale administratorului judiciar, în cadrul prezentei legi, sunt:(....)

f) conducerea integrală, respectiv în parte, a activității debitorului, în acest ultim caz cu respectarea precizărilor exprese ale judecătorului-sindic cu privire la atribuțiile sale și la condițiile de efectuare a plăților din contul averii debitorului;

De asemenea, la art.20 alin.1 lit.k din același act normativ, referitor la atribuțiile administratorului judiciar este prevăzută:

“k) verificarea creanțelor și, atunci când este cazul, formularea de obiecțiuni la acestea, precum și întocmirea tabelor creanțelor;”

Din actele aflate la dosarul cauzei rezultă că prin Sentința nr.X. pronunțată în data de X./2011 de Tribunalul X. a fost numit administrator judiciar X. SPRL, “cu atribuțiile prevăzute de art.20 din Legea 85/2006.” Având în vedere că instanța judecătorească nu a făcut nici o mențiune referitoare la conducerea parțială a activității S.C X. SRL, caz în care, conform prevederilor legale mai sus menționate, trebuia să precizeze în mod expres care sunt atribuțiile ce revin administratorului judiciar, rezultă că acestuia îi revine începând cu data de X./2011 obligația conducerii integrale a activității debitoarei.

Mai mult, prin Sentința nr.X. pronunțată în data de X./2011 de Tribunalul X., instanța judecătorească hotărăște trecerea S.C X. SRL în procedura simplificată a falimentului, dizolvarea societății și ridicarea

dreptului de administrare și numește lichidator judiciar .X. SPRL cu atribuțiile prevăzute de Legea nr.85/2006.

Potrivit art.25 lit.b și f din Legea nr.85/2006 privind procedura insolvenței:

„Principalele atribuții ale lichidatorului, în cadrul prezentei legi, sunt:(...)

b) conducerea activității debitorului;(...)

f) verificarea creanțelor și, atunci când este cazul, formularea de obiecțiuni la acestea, precum și întocmirea tabelelor creanțelor;”

Prin urmare, având în vedere aceste dispoziții legale, se reține faptul că la data efectuării inspecției fiscale precum și la data finalizării acesteia prin emiterea Raportului de inspecție fiscală nr..X./2014 și a Deciziei de impunere nr..X./2014, .X. SPRL avea dreptul de a conduce întreaga activitate a S.C .X. SRL și de a formula contestație față de creanțele stabilite în sarcina acesteia.

De asemenea, în ceea ce privește răspunderea lichidatorului judiciar, se reține faptul că organele de inspecție fiscală nu au menționat în cuprinsul raportului de inspecție fiscală că acesta este răspunzător pentru activitatea desfășurată de S.C .X. SRL în perioada supusă verificării, ci faptul că persoana care asigură administrarea activității contribuabilului este .X. SPRL.

Se reține, totodată, faptul că în chiar cuprinsul raportului de inspecție fiscală ce a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestată, se menționează că inspecția fiscală a fost efectuată în vederea valorificării datelor înscrise în baza de informații ANAF și a declarațiilor depuse de S.C .X. SRL la organul fiscal teritorial întrucât lichidatorul judiciar .X. SPRL nu are în posesie documentele financiar contabile și evidența contabilă a S.C .X. SRL, acestea nefiind puse niciodată la dispoziția administratorului/lichidatorului judiciar.

În ceea ce privește referirea la inadvertențele din cuprinsul raportului de inspecție fiscală referitoare la perioada efectuării controlului și data ordinului de efectuare a controlului, nici aceasta nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei deoarece inițierea inspecției fiscale are loc la momentul emiterii avizului conform procedurii, iar din cuprinsul raportului de inspecție fiscală reiese că data avizului nr..X. este .X./2011.

De asemenea, în ceea ce privește menționarea la pagina .X din raport a denumirii S.C .X. SRL în locul S.C .X. SRL este o simplă eroare materială a organelor de inspecție fiscală, fără consecințe asupra constatărilor din cuprinsul acestui act administrativ.

În ceea ce privește susținerea referitoare la aplicarea eronată de către organele de inspecție fiscală a prevederilor O.U.G nr.16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile, acest argument al societății contestată nu poate fi reținut în soluționarea favorabilă a contestației întrucât nu este incident speței având în vedere că așa cum reiese din cuprinsul raportului de inspecție fiscală, stabilirea obligațiilor suplimentare de natura impozitului pe profit și TVA s-a făcut în temeiul art.19, respectiv al art.145 alin.2 lit.a și alin.8 lit.a și b din Lgea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare motivat de faptul că S.C .X. SRL a înregistrat cheltuieli de aprovizionare efectuate de la furnizori care prin comportamentul fiscal neadecvat demonstrează că marfa care figurează ca fiind achiziționată pe facturi nu a avut proveniență legală iar facturile pe care sunt menționați furnizorii în cauză nu îndeplinesc condițiile legale pentru a avea calitatea de document justificativ, temeiuri legale și constatări față de care nu se aduce nici un argument în cuprinsul contestației.

Pe cale de consecință, cu privire suma totală de **.X. lei** reprezentând TVA în sumă de **.X. lei**, dobânzi/majorări de întârziere aferente TVA în sumă de **.X. lei**, penalități de întârziere aferente TVA în sumă de **.X. lei**, impozit pe profit în sumă de **.X. lei**, dobânzi/majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de **.X. lei** și penalități de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de **.X. lei**, având în vedere faptul că SC .X. SRL nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept, prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată de organele de inspecție fiscală, se va respinge contestația ca nemotivată în baza art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1, lit.b) din OPANAF nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează:

“11.1. Contestatia poate fi respinsa ca:

b) nemotivata, in situatia in care contestatorul nu prezinta argumente de fapt si de drept in sustinerea contestatiei sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse solutionarii”;

Pentru considerentele reținute în conținutul deciziei și în temeiul a art.209 alin.(1) și art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu 11.1 lit.b din OPANAF nr.450/2013

privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se :

DECIDE

1. Constatarea necompetenței materiale a Direcției generale de soluționare a contestațiilor privind soluționarea contestației formulate de S.C .X. SRL împotriva Deciziei privind nemodificarea bazei de impunere nr..X./2014 emisă de A.J.F.P .X. și transmiterea acesteia spre competență soluționare structurii specializate din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X..

2.Respingerea ca nemotivată a contestației formulate de SC .X. SRL împotriva Deciziei de impunere nr..X./2014 pentru suma de **.X. lei** reprezentând TVA în sumă de **.X. lei**, dobânzi/majorări de întârziere aferente TVA în sumă de **.X. lei**, penalități de întârziere aferente TVA în sumă de **.X. lei**, impozit pe profit în sumă de **.X. lei**, dobânzi/majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de **.X. lei** și penalități de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de **.X. lei** lei.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. sau la Curtea de Apel .X., în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL

